ಹೆಡ್ಡತನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಅಂತ. ನನ್ನ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಯಾವತ್ತೂ ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸಾದ ಅಂತ ಹೇಳಿ ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಎಂಜಲು ತಿನ್ನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಕಾಶಿಯಲ್ಲಾದರೆ ತಡೆಯಲಾಗದ ಚಳಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಸಣ್ಣ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು, ಕಿಟಕಿ ಮುಚ್ಚಿ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೆಡೆ ತಿಂಗಳಾದ ಮೇಲೆ ತಿಂಗಳನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದೇವೆ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣ ಮುಂದೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ, ನಿನ್ನ ಶರೀರ ಒಣಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ನನಗಾಗ ಭಯವುಂಟಾಯಿತು, ನನಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿ ನಿನಗೆ ಟಿ.ಬಿ. ರೋಗ ತಗುಲಿಬಿಟ್ಟರೆ! ಹಾಗಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಸತ್ತರೂ ನನಗೆ ಶಾಂತಿ ಸಿಗಲಾರದು. ನಿನ್ನದು ಇನ್ನೂ ಎಳೆಯ ವಯಸ್ಸು, ಆದರೆ ನನಗೆ ಹೊರಡುವ ಕಾಲ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದೆ. ನನಗಾದರೋ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಗತಿಯಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಏಕೈಕ ಗತಿ 'ಮಾತೆ' ಇದ್ದಾಳೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ನಾನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಿರಂತರ ಶ್ರೀಮಾತೆಯನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ – 'ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ನಿನ್ನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ನಿಜವಾಗಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಒಂದು ವರ ನೀಡು' ಅಂತ. ನಿನ್ನೆ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಶ್ರೀಮಾತೆ ದರ್ಶನಕೊಟ್ಟು, 'ನಿನಗೆ ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಇನ್ನೇನಿದೆ? ಆದರೂ ವರ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ!' ಎಂದರು. ನಾನು ಶ್ರೀಮಾತೆಗೆ ಹೇಳಿದೆ, 'ಅಮ್ಮಾ, ಈ ಹುಡುಗ ನನಗೋಸ್ಕರ ಮೃತ್ಯುಮುಖದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಒಂದಿಷ್ಟಾದರೂ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಈ ವರವನ್ನು ಕರುಣಿಸಿ – ಈ ಹುಡುಗ ಬೇರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಸತ್ತುಹೋಗಲಿ, ಆದರೆ ಅವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಕ್ಷಯರೋಗ ಬಾರದಿರಲಿ. ಒಂದುವೇಳೆ ಹಾಗೇನಾದರೂ ಆದರೆ, ಸತ್ತರೂ ನನಗೆ ಶಾಂತಿ ಸಿಗಲಾರದು' ಅಂತ. ಅದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ, 'ತಥಾಸ್ತು' ಎಂದರು."

ಇತ್ತ ಸ್ವಾಮಿ ವಿರಜಾನಂದರು ನನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಅವಸರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ವಿಧಾನಬಾಬು, ಕಿರಣಶಂಕರ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮಿ ಗಂಭೀರಾನಂದಜಿ ಇವರನ್ನು ಜೊತೆಮಾಡಿ ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಕರೆತರಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರು. ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ಡಾ. ತಡಿತ್ ಘೋಷ್ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಆಗ ಅವರೇ ಬೇಲೂರು ಮಠದ ಡಾಕ್ಟರ್ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸಾಧುಗಳ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅವರು ನನಗೆ ಎಕ್ಸ್–ರೇ ಹಾಗೂ ಇತರ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದ ನಂತರ, 'ಒಳ್ಳೆಯ ಲಕ್ಷಣವೇನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮಹಾರಾಜರ ಬಳಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂದರು. ಆಗ ದೇವಘರ್ ವಿದ್ಯಾಪೀಠದಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾ ಮಹಾರಾಜ್ (ಸ್ವಾಮಿ ಆದಿನಾಥಾನಂದರು) ಇದ್ದರು. ಬೇಸಿಗೆ ರಜೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ನನಗೆ ಊಟ ತಿಂಡಿ ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೀಡಿ ಹೊಸ ಚೈತನ್ಯ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ನನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಯಾವುದೋ ಸೋಂಕು ತಗಲಿದೆ ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರ್ ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಆಗ ನನಗೆ ತುಸು ಜ್ವರವೂ ಬರುತ್ತಿತ್ತು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜೀರ್ಣವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಯಿರುಚಿ ಕೂಡ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿತ್ತು. ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡೆ, ನನ್ನ ಹಣೆಬರಹದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೊನೆಗಾಲ ಹೀಗೇ ಇರುತ್ತದೆ ಅಂತ. ಶಾಂತಾನಂದಜಿಯವರಿಂದ ದೂರವಾಗಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಆದರೂ ಅನಂತರ ಸ್ವಾಮಿ ವಿರಜಾನಂದಜಿ ನನ್ನನ್ನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಇವರೇ 'ಶ್ರೀಮಾತೆ'. ಈಗಿನ ವಿಜ್ಞಾನಯುಗದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವುದು, ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಭಗವತಿಯ ದರ್ಶನಲಾಭ ಪಡೆಯುವುದು, ಅವರಿಂದ 'ವರ' ಕೇಳಿ ಪಡೆಯುವುದು – ಅದೂ ತನಗೋಸ್ಕರ ಅಲ್ಲ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನ ಸಲುವಾಗಿ! ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾರೂ ನಂಬದಿದ್ದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ! ಈಗ ನನಗೆ ೮೩ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು. ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಸಾವಿನ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲ. ಮಹಾಪುರುಷರ ಸತ್ಸಂಗದ ಲಾಭ ಇದೇ. ಒಂದೆಡೆ ಅಜಪಾ ಜಪವನ್ನು ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ಅವರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು; ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಕ್ಷಯ ರೋಗದಿಂದ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗದಂತೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಜಗನ್ಮಾತೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ, ನನ್ನ ಪ್ರಾಣರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದರು.

(ಮುಂದುವರಿಯುವುದು)

ಜಗನ್ಮಾತೆ ಮತ್ತು ಕೃಪೆ

ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದ ಕೀಲಿಕೈ ಜಗನ್ಮಾತೆಯ ಬಳಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವಳ ಕೃಪೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಅವಳು ದ್ವಾರ ತೆರೆದಲ್ಲದೆ ಯಾರೂ ಆ ಲೋಕವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲಾರರು. *–ಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದ*

ಒಂದು ಬಂಗಾಳಿ ಹಾಡಿದೆ : *'ಓ ಮಾತೆ, ನೀನೆನ್ನ ಸಾಕಿ ಸಲಹಿರುವೆ; ನೀನಿರುವೆಯೆಂಬುದನು ನಾನರಿತರೂ, ಕಂಡಿಲ್ಲ ನಿನ್ನ ನಾನೊಂದು ಸಲವೂ!'* **–ಈ ಭಾವ ನನಗೆ ತುಂಬ ಹಿಡಿಸಿದೆ. ಜಗನ್ಮಾತೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ, ಆದರೆ ನಮಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ಅವಳ ತಪ್ಪು ಎನ್ನಲಾಗದು. ಅವಳು ಯಾವಾಗಲೂ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಇದ್ದಾಳೆ, ಆದರೆ ಅವಳನ್ನು ನೋಡುವ ಬಯಕೆ ನಮಗಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ. ನಾವು ರಾಗದ್ವೇಷ, ಬಯಕೆಗಳಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿದ್ದರೆ ಅವಳನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ನೋಡಬಲ್ಲೆವು? ಈ ರಾಗದ್ವೇಷ, ಬಯಕೆಗಳೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಅಜ್ಞಾನದ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿವೆ.** *–ಸ್ವಾಮಿ ವಿಜ್ಞಾನಾನಂದ*